

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Micháliku a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2010 v Bratislave v konaní o Európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **A. C.** proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. marca 2010, sp. zn. 3 Ntc 2/2010, takto

r o z h o d o l:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, účinný od 1. januára 2006) sťažnosť vyžiadanej osoby **A. C. s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Na základe návrhu prokurátorky Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici z 23. marca 2010, sp. zn. 2 KPt 19/2010, predseda senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením z 24. marca 2010, sp. zn. 3 Ntc 2/2010 rozhodol, že podľa § 17 ods. 1 s poukazom na § 4 ods. 8 zákona č. 403/2004 Z. z. o Európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o EZR“) berie do väzby vyžiadanú osobu štátneho občana Talianskej republiky **A. C.**, nar. **X.**, trvale bytom **C.**, prechodne bytom **V.**, na ktorého bol Magistrátnym súdom v Caltanissetta 19. februára 2010 pod sp. zn. N.1128/08 R.G.G.I.P. vydaný Európsky zatýkací rozkaz s tým, že väzba začala plynúť 22. marca 2010 o 11.05 hod. a bude vykonávaná v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica.

Proti tomuto uzneseniu podal vyžiadaný **A. C.** prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom stanovenej lehote sťažnosť.

V písomnom odôvodnení sťažnosti uviedol, že nemá záujem sa vyhýbať konaniu, v ktorom sa rozhoduje o vykonaní predmetného Európskeho zatýkacieho rozkazu, a preto nie sú podľa jeho názoru dané dôvody na jeho vzatie do väzby. V tejto súvislosti podotkol, že na území Slovenskej republiky žije už 2 roky, a to na základe povolenia na pobyt, pričom je aj riadne prihlásený na cudzineckej polícii. Nie je tu trestne stíhaný a vedie riadny život. Poukázal tiež na to, že keď ho počas jeho pobytu na území Slovenskej republiky kontaktovali talianske orgány finančnej polície a zisťovali, kde sa nachádza, on ich o svojom pobyte informoval. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol vykonaniu Európskeho zatýkacieho rozkazu. Na záver uviedol, že v prípade jeho prepustenia na slobodu sa bude zdržiavať na adrese, kde žil aj doteraz (t.j. na adrese prechodného pobytu u svojej priateľky).

V dôsledku vyššie uvedených skutočností žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zrušil a rozhodol o jeho prepustení z väzby na slobodu.

Najvyšší súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že krajský súd rozhodol v predmetnej veci správne a v súlade so zákonom.

Na základe vyhotoveného záznamu SIS k vyššie identifikovanému Európskemu zatýkaciemu rozkazu bol A. C. 22. marca 2010 o 11.05 hod. v súlade s ustanovením § 15 ods. 3 zákona o EZR zadržaný príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky (č. l. 4 - 5) a 23. marca 2010 o 8.30 hod. bol prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici oboznámený s dôvodmi zadržania, pričom mu bolo súčasne oznámené, že po obdržaní originálu Európskeho zatýkacieho rozkazu bude oboznámený aj s jeho obsahom a taktiež mu bude doručená jeho kópia (č. l. 19 – 20). V ten istý deň o 10.15 hod. podala prokurátorka na príslušný krajský súd návrh na vzatie zadržaného A. C. do väzby a na jeho podklade vydal po predchádzajúcom výsluchu menovaného (č. l. 28 – 30) predseda senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici 24. marca 2010 napadnuté uznesenie.

Spisový materiál v posudzovanej veci bol predložený 8. apríla 2010 krajským súdom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o sťažnosti vyžiadaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že v danom prípade boli splnené všetky formálne podmienky na konanie o podanom návrhu, vrátane zachovania zákonných lehôt (§ 15 ods. 3, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 zákona o EZR).

V tejto súvislosti treba tiež upozorniť na tú skutočnosť, že podkladom pre rozhodovanie o väzbe podľa § 17 ods. 1 zákona o EZR môže byť s poukazom na § 15 ods. 3 citovaného zákona (s účinnosťou jeho novely – zákona č. 342/2007 Z. z. - od 26. júla 2007) okrem Európskeho zatýkacieho rozkazu aj tzv. záznam, ktorým sa v zmysle § 2 písm. h/ citovaného zákona rozumie súbor údajov vložených príslušným orgánom členského štátu do Schengenského informačného systému na základe rozhodnutia príslušného justičného orgánu štátu pôvodu v rozsahu uvedenom v tomto ustanovení. Najvyšší súd pritom zistil, že záznam použitý v predmetnom prípade spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti, a môže byť tak podkladom na vzatie zadržanej osoby do väzby.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o EZR predseda senátu krajského súdu rozhodne do 48 hodín od dodania zadržanej osoby o návrhu prokurátora na jej vzatie do väzby. Ak súd postupuje podľa § 4 ods. 8, predseda senátu zadržanú osobu vezme do väzby; dôvodmi väzby podľa osobitného zákona nie je viazaný (dôvodmi podľa § 71 ods. 1 Tr. por.). Ak súd nepostupuje podľa § 4 ods. 8, predseda senátu zadržanú osobu vezme do väzby, ak sú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že zadržaná osoba ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhla trestnému stíhaniu alebo výkonu trestu alebo ochrannému opatreniu.

Postup podľa § 4 ods. 8 zákona o EZR znamená, že na účely rozhodnutia podľa odsekov 5, 6 a 7, orgány vykonávajúceho štátu neskúmajú trestnosť skutku podľa ich právneho poriadku, ak sa vydanie žiada pre skutok, ktorý je trestným činom podľa právneho poriadku štátu pôvodu, horná hranica trestnej sadzby je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej tri roky a bol justičným orgánom štátu pôvodu označený ako niektorý z trestných činov uvedených v bodoch 1/ až 32/ ustanovenia § 4 ods. 8.

V Európskom zatýkacom rozkaze Magistrátneho súdu v Caltanissetta z 19. februára 2010 sú skutky A. C., pre ktoré sa žiada jeho vydanie do Talianskej republiky na účely trestného stíhania kvalifikované ako trestné činy nedovolenej držby drog a účasti na zločinnom spolčení zameranom na obchodovanie s drogami. Trestný čin označený ako účasť na zločinnom spolčení je pritom trestným činom uvedeným v bode 1 § 4 ods. 8 zákona o EZR.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu boli v posudzovanom prípade zákonné podmienky pre postup podľa § 4 ods. 8 zákona o EZR splnené. Za daného stavu preto krajský súd nepochybil, keď vzal vyžiadaného A. C. do väzby.

K sťažnostným námietkam A. C. je potrebné uviesť, že tieto sú v danom prípade z hľadiska skôr uvedených zákonných podmienok, ktorých splnenie je na vzatie vyžiadanej osoby do väzby nevyhnutné, právne irelevantné.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave, 16. apríla 2010

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Alžbeta Kóňová